

Allergieën & vorige levens

O-LIJF!

Een eetervaring met vervelende nawerkingen - opgedaan tijdens de kinderjaren of in situaties in vorige levens - zet ons huidige lijf weleens op het verkeerde been. Onze hersenen reageren vaak primair op voedsel, want eten en drinken hebben we nodig om te overleven. Maar wat, als zo'n impulsreactie allang niet meer overeenkomt met de hedendaagse werkelijkheid? Regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer illustreert aan de hand van enkele voorbeelden dat een specifieke voedselallergie soms ook anders op te lossen is.

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Mensen die in vorige levens zijn gestorven na het eten of drinken van bedorven, giftige of vergiftigde etenswaar/drank, kunnen in nieuwe incarnaties vreemd reageren op hedendaagse voedingsmiddelen. Bij het zien, ruiken, aanraken, proeven of nuttigen van voedsel en drank met dezelfde uiterlijke kenmerken of smaakbeleving als de ooit dodelijke etenswaar of giftige brouwsels uit een eerder bestaan, zelfs zonder dat men zich hiervan direct bewust is, kan voedselallergie of -intolerantie optreden. De ziel reageert, met directe gevolgen voor het huidige lichaam, zoals bijvoorbeeld flauwvallen, paniekgevoelens of een allergische huidreactie in de vorm van rode bultjes.

Dodelijke olijven

Sportieve veertiger Tom kwam ik tegen op een receptie. Hij was in gesprek met zijn aanstaande schoonvader, een oudere heer. Samen stonden ze te praten aan een bar, waarop kommetjes waren geplaatst met daarin borrelnootjes in drie kleuren én een bakje met groene olijven. Het gesprek tussen de mannen verliep stroef. Ze probeerden beleefd te blijven tegen elkaar, deden gemaakt aardig. Plotseling ving ik het volgende op. Tom zei: “Bah, ik haat olijven!” Zijn gesprekspartner reageerde: “Olijven zijn anders reuze gezond.” “Nee, ik vind ze smerig. Ik haat die groene dingen!” “Hoezo dan?” “Je kunt eraan doodgaan!” “Kom op zeg, waar haal je dat vandaan? Deze olijven mankeren niets.” “Olijven zitten vol bacteriën, afkomstig van graaiende mensenhanden. Olijven zijn gevaarlijk.” De oudere man barstte in lachen uit: “Volgens mij stikt iemand sneller in een pinda of borrelnootje dan in een olijf.”

Ik zag Tom kwaad worden, zijn hoofd liep rood aan. Zijn mond ging open en dicht. Als een vis op het droge hapte hij naar adem. Wat was hier gaande? Tom draaide zich om, keerde zijn aanstaande schoonvader de rug toe en mompelde “Jij snapt er niets van.” Boos beende hij weg, in de richting van iemand anders in de zaal waar de receptie werd gehouden. De oudere man wendde zich tot mij: “Nonsens! Wie gaat er nou dood aan een olijf? Mijn dochter krijgt een rare vent als echtgenoot.” De man bewoog zich in de richting van het kommetje borrelnootjes, pakte een handvol en kraakte ze tussen zijn tanden. Totaal onverwacht had ik ‘beeld en geluid’, alsof ik naar een paranormaal YouTube-kanaal over vorige levens keek.

Beide mannen, die zojuist nog met elkaar spraken aan de bar, zag ik veranderen in twee mannen van ongeveer dertig, in een Oud-Romeinse setting. Ik zag een grote ruimte met marmeren pilaren en een marmeren vloer. Een feestzaal. Het was daar een drukte van belang. Mensen die door elkaar liepen, muziek, dans, eten. Het kostuum van de oudere man van zojuist, was veranderd in een lang en lichtkleurig gewaad, bijeengehouden door een bronskleurige gesp op zijn schouder. Overduidelijk had hij een voorname functie. Tom van daarnet hield hem, licht vooroverbuigend, een dienblad voor. Met daarop een schaal met verschillende vruchten en een bokaal met rode vloeistof. Wijn? Met een kort handgebaar gaf de senatorachtige man aan, dat zijn bediende enkele groene olijven van het presentierblad moest pakken en opeten. Daarna veranderden de beelden die ik zag. ‘Tom’ lag op de marmeren vloertegels. Zijn hoofd was rood aangelopen, hij hapte

‘Mensen die in vorige levens stierven na het eten van giftig voedsel, kunnen in nieuwe incarnaties allergische reacties vertonen’

naar adem. Zijn lichaam was opgerold tot een bal. Zijn handen lagen op zijn buik. Het tafereel zag er voor de bediende pijnlijk uit. Niet veel later werd zijn levenloze lichaam weggedragen door twee andere mannen. Ik vermoedde dat hij stierf aan vergiftigde olijven, die bedoeld waren voor zijn heer en meester. De bewegende plaatjes die ik in mijn hoofd zag, verdwenen weer. Het geluid van krakende borrelnootjes klonk. Ik hoorde de stem van de man aan de bar. Hij zei: “Olijven zijn zo veilig als wat. Echt lekker vind ik ze niet, maar om ze nou te haten. Dat is overdreven.”

Ik knikte hem gedag en liep Tom achterna. “Tom, geloof jij in reïncarnatie of vorige levens?” “Niet speciaal, hoezo?” Ik legde hem uit dat ik weleens informatie opvang van en over andere mensen. “Hoe sta jij tegenover je aanstaande schoonvader?” “Hij is niet mijn type. Zo’n Plato-filosoof die zich verheven voelt boven anderen. Zelden luistert hij echt naar wat ik zeg, volgens mij beschouwt hij me als noodzakelijk kwaad. Maar ja, ik ga wel met zijn dochter trouwen.” “Sinds wanneer ben je allergisch voor olijven?” Tom lachte. “Ik vond olijven altijd al vies, ik zal ze nooit eten.” “Kan het zijn dat je hém haatte daarnet, in plaats van dat je olijven werkelijk haat?” “Mmm, daar zeg je me wat.”

Voorproever

Ik beschreef hem wat ik zojuist paranormaal had waargenomen. Dat hij, Tom, in een vorig leven in de Romeinse tijd de bediende was geweest van zijn nu aanstaande schoonvader. Dat hij als slaaf een voorproever was geweest, een zogenaamde *praegustator*. Zulke bedienden hadden tot taak maaltijden en dranken voor te proeven, om mogelijke vergiftiging tijdig te ontdekken, opdat hun meester in leven bleef. Hooggeplaatste of rijke personen werden nogal eens door tegenstanders uit de weg geruimd door etenswaar dat van dodelijk gif was voorzien. Voorproevers moesten het leven van hun baas veiligstellen. Dat praegustatoren meestal niet oud werden, mag helaas duidelijk zijn. ‘Tom’ stierf zeer waarschijnlijk als voorproever na het eten van vergiftigde olijven, bedoeld voor de persoon die hij nu weer tegenkwam in de gedaante van zijn aanstaande schoonvader. Een hernieuwde kennismaking (niet als bediende/meester in de Romeinse tijd, maar als aanstaande schoonzoon/schoonvader) zorgde voor herkenning op zielsniveau. Tom reageerde heftig op het zien van olijven. Olijven, die volgens zijn zielsherinnering met recht levensgevaarlijk waren geweest. Aan het eten van de vergiftigde vruchtjes van de olijfboom was hij gestorven. Terwijl hij in dienst was van een man die hij (nog steeds) niet mocht. >

Tom vond mijn verklaring interessant, maar het begrip reïncarnatie vergezocht. Grappig was wel, dat hij toch zijn mening over dodelijke olijven bijstelde. Een jaar na de receptie liep ik hem tegen het lijf op een verjaarsvisite. Een feestelijke gelegenheid met een overdaad aan hapjes en drankjes. Cake, taart, toastjes, tapas, nootjes én olijven. Ik zag hem staan, gebogen over een tapasschaal met zwarte Kalamata-olijven. Aan het houten prikkertje dat hij in zijn hand had en naar zijn mond toe bracht, zaten drie grote zwarte olijven. Hij at ze met smaak op. Toen hij me zag, knipoogde hij en stak zijn duim naar me op ten teken dat ze lekker waren. Even later vertelde hij me, dat mijn verhaal over een vorig leven in het Oude Rome hem had doen inzien dat olijven tegenwoordig best gezond kunnen zijn. Het gevoel olijven te haten, was weg. De relatie met zijn schoonvader was intussen aanmerkelijk verbeterd sinds hij hem niet meer beschouwde als 'een boven anderen verheven heer en meester'. Beide mannen vonden toenadering tot elkaar. Misschien was dat laatste zonder inkijkje in een vorig leven ook wel gelukt. Sommige relaties hebben simpelweg tijd nodig.

Natuurlijk hebben voor- en afkeuren (en allergieën) voor eten en drinken niet altijd te maken met ervaringen in vorige levens. Ons lichaam kan evengoed gevoelig reageren op chemische kleur-, geur- en smaakstoffen die aan voedselproducten zijn toegevoegd. En iemand die een bepaald gerecht te weerzinwekkend vindt om op te eten, er 'allergisch' voor is, kan last hebben van een recente eetgebeurtenis. Bijvoorbeeld een nare herinnering aan het verorberen van een slechte mossel, die een keer in een visgerecht verwerkt zat. Als je direct na het eten van zo'n gerecht ernstig ziek bent geworden, kun je onbewust blijven denken of bewust besluiten: 'mosselen eet ik niet meer, want daar word ik ziek van'. Zo'n gedachte, overtuiging of besluit stuurt je voedselkeuze de volgende keer een andere kant op. Eten of drinken waar je erg ziek van bent geworden, ga je automa-

SCHELP
DIEREN

tisch uit de weg, uit lijfsbehoud.

Mokkataart

Jarenlang durfde ik geen mokkataart te eten. Ik meende dat dit type gebak (een taart van cake met meerdere lagen mokka- en botercrème met koffie-extract, met een laagje nougatine erbovenop) zo zwaar op mijn maag zou komen te liggen, dat dat direct tot overgeven zou leiden. Die angst was ongegrond. De overtuiging 'van mokkataart word ik misselijk' maakte ik als achtjarig meisje, toen ik op Oudejaarsavond smikkelde van koekjes, snoepjes, oliebolletjes, appelflapjes, huzarensalade én een groot stuk mokkataart. Mokkagebak was nieuw voor me, ik had het tot dan nog niet geproefd, en die taart zag er verrukkelijk uit. Zo'n stukje kon ik niet laten liggen. Het laat zich eenvoudig raden dat alles wat ik die avond naar binnen werkte (plus ongetwijfeld limonade en kinderchampagne) een explosieve cocktail in mijn maag vormde. Nieuwjaarsochtend bracht ik brakend door. Ik was nog nooit zo misselijk en ziek geweest. Als kind gaf ik die ene mokkataartpunt de schuld, die had het gedaan. 'Van mokkataart ga je overgeven', een gedachte die niet strookte met de werkelijkheid, maar een conclusie die op dat moment logisch was. Tot mijn dertigste bracht ik mokkagebak in de etalage bij een bakker onmiddellijk in verband met me misselijk voelen. Ik 'genas' pas van opkomende kokhalsneigingen bij het zien van mokkaproducten op de dag dat ik zo'n gebakje voorgescheteld kreeg, slechts vergezeld van een kop zwarte koffie. Tot mijn verrassing werd ik helemaal niet misselijk en moest ik niet overgeven. De geloofsovertuiging die ik had, stelde ik bij. Mokkataart is lekker, je wordt er niet ziek van, als je maar oplet wat je daarnaast allemaal nog meer eet en drinkt. Het ging hier dus om een jeugdervaring die mijn smaakkeuze lang beïnvloedde.

LACTOSE

Melkintolerantie

In sessies reïncarnatietherapie heb ik heel wat cliënten in vorige levens zien sterven aan van alles en nog wat. Echter,

wanneer in voorbije levens sprake was van sterven door voedselvergiftiging, was de nawerking voor lichaam en ziel in opvolgende incarnaties vaker merkbaar als 'allergie-echo'.

Maar ook onderstaand voorbeeld herinner ik me als boeiend daar waar het om voedselintolerantie gaat. Cliënte R. reageerde allergisch op melk. Iedere keer wanneer ze een glas melk dronk in combinatie met het eten van vlees- of vleesproducten, kreeg ze acuut last van stekende buikpijn. Deze melkintolerantie was terug te voeren op een vorig leven waarin R. een Joodse man was geweest die leefde volgens strenge geloofs- en koosjere eetregels. Volgens traditionele eetregels van het Jodendom moeten melk en vlees altijd gescheiden blijven in de keuken bij de bereiding

GLUTEN

van voedsel. Echter, deze man werd gevangengenomen in oorlogstijd (WOII) en moest noodgedwongen in een concentratiekamp zijn koosjere leefwijze laten varen. Hierover voelde hij zich ontzettend schuldig tegenover zijn God. Hij kreeg extreem weinig te eten als kampgevangene, leed honger, had hevige buikkrampen van de dysenterie en overleed. Omstandigheden waaronder hij toen stierf, kwamen overeen met privéomstandigheden van cliënte R. Op zielsniveau koppelde zij daardoor verkeerde zaken aan elkaar. De pijnlijke steken in haar buik weet ze aan melkallergie. Nadat R. herinneringen aan het vorige bestaan als Joodse man emotioneel had verwerkt en goed afrondde, besefte ze dat in haar leven nu, overigens als fervent atheïste, ze zich aan geen enkele koosjere eetregel meer hoefde te houden. Met het loslaten van oud schuldgevoel over het zich tijdens gevangenschap niet kunnen houden aan de gescheiden melk-vleesregels, verdween haar huidige intolerantie voor melk.

Voor reïncarnatietherapeuten maakt het weinig uit of het bij cliënten gaat om een voedselintolerantie of een voedselallergie. Zij benaderen de veroorzaker van hardnekkige lichaamsklachten op een andere manier dan de in de reguliere gezondheidszorg. Met vaak verrassende oplossingen! •